

det, selv om det naturligtvis ogsaa kan gaa, som det hedder i Ordsproget, at een Moder kan let forsørge syv Sønner, men syv Sønner kunne mangen Gang ikke forsørge een Moder; det er vist Forhold, som have været gældende altid og ville vedblive at bestaa uafhængigt af dette Lovforslag. Sikkert er det, at selv om de gamle Forældre faa den nødvendige Understøttelse fra Kommunerne, vil der dog være en hel Del Lejlighed for Børnene til, hvis de have Evne og Vilje, at give deres Forældre en Del Støtte, for at de kunde leve Livet behageligere, end de kunde blot ved den Støtte, de faa fra Kommunerne.

Saa siger man: Den nuværende Lov er ogsaa højst uheldig deri, at da den er bygget paa det kommunale Selvstyre — og det er jo noget af det gode ved Loven — bliver Følgen deraf, at da ikke alle Kommuner styres ens, blive naturligtvis ogsaa Understøttelserne forskellige, saa at man i den ene Kommune faar mere end i den anden, og saa bliver man misfornøjet, ja man rejser maaske endogsaa bort fra en Kommune for at faa en højere Understøttelse. Jeg skal indrømme, at der nok er en Del heri, men vi skulle dog huske paa, at naar en Mand er bosat i en Kommune, er det virkelig ikke sikkert, at han skal have saa meget paa det Sted, hvor hans Erhverv og Forhold i det hele bedre kunne skaffe ham Indtægter ad anden Vej, som naar han rejser hen til en helt fremmed Kommune. Man har sagt, at dette har ført til, at vore Købstæder ere komne til at lide en Del, og det kan gerne være, at en hel Del Folk rejse til Købstæderne og der faa en større Sum anvist. Om de nu egentlig med denne større Sum kunne leve billigere i en Købstad, end de kunne leve paa Landet med den mindre Sum, de faa der, er et andet Spørgsmaal. Det kan nok være, at dette finder Sted, men saa længe de nuværende Skatteforhold i det hele bestaa, kan der virkelig ikke være Tale om, at man burde gøre nogen Forandring i saa Henseende. Noget andet er, at naar vi faa ordnet vore Skatteforhold paa en virkelig retfærdig Maade, ogsaa med Hensyn til Forholdet mellem By og Land, kunde man nok tage Hensyn til dette Punkt og maaske i saa Henseende faa en Forandring i Loven.

Saa siger man, og det er det almindelige: Ja, det er for lille en Understøttelse. Det lyder fra mange Sider, det har ogsaa lydt her ind over Salen forleden Dag og til Dels ogsaa i Dag, at det er for lille en Understøttelse. Ja, se der maa vi jo sige:

Her henholde vi os til vore Kommunalraad, og hvis det skulde vise sig, at vi havde Kommunalraad, om hvilke det oplystes, at de vare alt for karrige, da er det min Overbevisning, at de enten vilde blive erstattede eller blive paavirkede af selve Kommunens Befolkning, saaledes at der blev givet noget mere. Jeg tror i det hele taget, at naar vi mene, at det er for lidt — og her kommer jeg nu til de Tal, som den ærede Forslagsstiller trak op med i Henhold til Statistikken fra 1894, og som altsaa vare de indhøstede Erfaringer fra 1891 og 92 — saa er der her en Ting, som kunde gøre, at Kommunerne gæve mindre. Thi for det første vide De, at vi i disse Aar kun havde een Million fra Staten, skønt man havde lullet sig bestemt ind i den Tanke, at vi skulde have Halvdelen, og Frygten for ikke at kunne faa Halvdelen gjorde vel en hel Del, ligesom ogsaa det, at man saa en Mængde Individuer trække op og faa fuld Understøttelse, til Trods for at de virkelig kunde tjene en hel Del og egentlig ikke behøvede saa meget, bidrog til, at Understøttelsen blev mindre i de Aar. Men jeg tror, at det vilde være fejlagtigt, hvis man lod de Tal gaa ud over den vide Verden og lod det siges, at man ikke fik mere i Alderdomsunderstøttelse. Mange Kommuner have hævet deres Bidrag betydeligt, og Bidragene ere blevne større saa at sige overalt. Altsaa hvis man vilde lave sig et Billede af Alderdomsunderstøttelsens Resultater efter de Tal, som det ærede Medlem har fremsat i Tidenden, og som ere gaaede over i Bladene, faar man et rent falsk Billede af de virkelige Forhold.

Et andet Spørgsmaal er jo, om Kommunerne, Sogneraadene nu i al Almindelighed, staa velvillig over for Alderdomsunderstøttelsesloven eller ikke. Det tror jeg sikkert, man kan sige, at de gøre. Det vil jo nemlig være i ethvert Sogneraads Interesse at faa den størst mulige Del af dem, der ikke kunne hjælpe sig selv, naar de blive 60 Aar, over paa Alderdomsunderstøttelsen, i Stedet for at have dem paa Fattigvæsenet, thi skulde de have dem paa Fattigvæsenet, saa skulde Kommunerne betale det hele, medens de nu efter den sidst vedtagne Lov, kunne vente at faa Havdelen refunderet. Det vil altsaa være i deres egen Interesse. Det har ogsaa vist sig, at Fattigudgifterne derved ere aftagne betydeligt, og det er ikke alene af den Grund, at en hel Del af dem, som tidligere kunde ventes at ville falde paa Fattigvæsenet, nu trække ind paa Al-